

סרג'יו מנדז:

„חשבתי שישראל היא כמו אמריקה!“

מי שראה את סרג'יו מנדז, הנציג הכמעט בלעדי של הסמבה בעולם המערבי, בחופעה באיצטדיון הטניס ברמת-השרון, התאכזב. הקהל רצה „בוסה נובת“ ואילו החופעה שלו היתה בסיגנון אמריקאי. שאלתי אותו:

● **מדוע דרעתך, לא היה הקהל מרוצה בהופעה הראשונה שלך?**

אני בעצמי לא הבנתי. חשבתי שישראל היא כמו אמריקה ושהקהל הישראלי אוהב סיגנון אמריקאי. לכן נתתי את המופע שאני נותן באמריקה, ובו גם מוסיקה אמריקאית בעיבודי בוסה-נובה. אך הסתבר לי שטעיתי, ושהקהל רוצה רק סמבה ובוסה-נובה. נתתי לו את מה שהוא רצה, ובקיסריה הקפצתי אותו על הרגליים.

רפי רוזן:

„לדבר עם ילדים על הפחד!“

הגיע לידי ספר בשם „החורים האמיתיים“ את הספר, שהיה מיועד לילדים, נתתי לבתי, מיה, והיא באה אלי ואמרה לי: „אמא, הספר הזה מפחיד נורא.“ קראתי אותו כי לא רציתי להיכשל עוד פעם עם המכשפה של כיפה-אדומה והמכשפה של עמיותמי, והנה הסתבר לי כי הספר שבידי הוא ספר פסיכר-לוגי לילדים. טילפנתי אל המחבר, רפי רוזן, ושאלתי אותו:

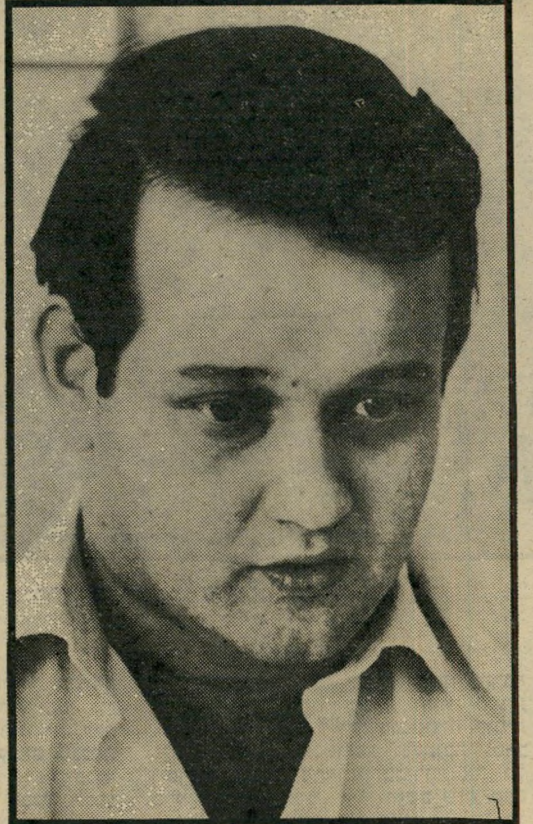
● **אתה חושב שהסיפורים, הכתובים כשירי טת „זכנו וגמרנו“, יפתרו באמת את הפחדים של הילדים? האינך חושב שהם יעוררו פחדים חדשים?**

סיפורים אמיתיים יש גם בעיתון, וגם הם מפחידים. מה שאני לא אוהב זה סיפורים על כיפה אדומה או על התנ"ך. איך אפשר לספר לילד רך בשנים על אב ההולך לשחוט את בנו בהרים?

אני חושב שצריך לספר לילדים סיפורים הלקוחים מהחיים. יש בספר סיפור על ילד מפגר. הילד הרי רואה ילדים מפגרים ברחוב. בשכונה. למה לא לדבר על זה? במקום להסביר לילד, מבודדים את המפגר, וגורמים לילד הנורמאלי לפחד מפניו. מטרת הספר שלי היא לגרום לכך שהילד ידבר על הפחדים, ובכך לעזור לו להתגבר עליהם.

● **מדוע אתה כותב מזה ספר לילדים, ולא להורים?**

הספר מיועד גם להורים. אני כותב לילדים, כי כך אני נאלץ לכתוב בשפה הברורה והפשוטה ביותר. כך אני מאלץ את עצמי לחשוב עד הסוף, בלי להתחמק בעזרת מילים גדולות.

דן שילון:

„אני חייב לחכות קצת!“

דן שילון חזר אלינו שנית אחרי שלוש שנים וחצי, שבהן ישב בניו-יורק כשליח הטלוויזיה. תפסתי אותו בקפה „אקסודוס“, והוא אמר לי: „בחייך, תרדי ממני, תני לי קצת זמן.“ סירבתי באלגנטיות, ודן ניאות לענות לי על כמה שאלות:

● **מה תעשה בטלוויזיה?**

החלטתי להיות עובד מן השורה. לא אבצע עבודות שיש בהן אלמנטים של ניהול. אעשה כתבות ללא הגדרת תחומים ואגיש חדשות.

● **ובכך תסתפק?**

זה בהחלט מספיק לי בסיטואציה הקיימת.

● **במהלך החדשות של הטלוויזיה אמרו לי שתוריהזהב של המחלקה היה בתקופה שבה ניהלת אותה. אתה עומד לעבור בשקט על מה שקורה עכשיו במחלקה?**

אני חייב לחכות קצת.